

Ver weg maar soms ook dichtbij

Dit is een verhaal over een jongen uit Syrië. Hij vluchtte uit zijn land om een nieuwe toekomst te beginnen. Niet omdat hij niet in Syrië wilde blijven maar omdat er voor hem geen andere mogelijkheden waren, op de vlucht voor oorlog, geweld en discriminatie. Hij is 24 jaar als hij aan zijn reis begint. Toen hij jong was, studeerde hij aan de universiteit en woonde bij zijn familie en wilde hij helemaal niet vluchten. Hij was gelukkig met zijn familie, studie en huisdieren. Zijn familie begrijpt zijn beslissing maar weet niet dat hij ook nog een andere reden heeft om te vluchten. Een reden die hij niemand vertelde behalve aan zijn schildpad. De schildpad was zijn grote vriend aan wie hij al zijn verhalen en geheimen vertelde. Het was goed om met iemand te kunnen praten die niets verder kon vertellen, dan blijft het altijd een geheim. Maar nu ging hij weg uit zijn land en moest hij ook zijn grote vriend "de schildpad" thuislaten. Nu kon hij niemand zijn verhalen of geheimen vertellen en dat was geen fijn gevoel.

Toen de jongen na veel reizen in Nederland terecht kwam, was het eindelijk mogelijk om weer contact te krijgen met zijn familie. Hij praat vaak met zijn familie maar laat niet zien dat hij hun mist. Ook zijn nieuwe vrienden in Nederland vertelde hij nooit dat hij zijn familie mist. De jongen vindt dat makkelijker en dan doet het ook geen pijn. Hij praat ook nooit over zijn schildpad of over zijn vrienden in Syrië. Het gaat goed met hem in Nederland en dat is een beter gevoel.

Hij is meer dan acht maanden in Nederland en het lijkt goed te gaan met hem. Dan belt zijn broer en vertelt hem dat de schildpad is gestorven. Het nieuws dat zijn schildpad is gestorven, maakt hem ineens verdrietig. Hij mist nu niet alleen zijn grote vriend maar ook zijn familie. Hij heeft heimwee en voelt de grote afstand, voor het eerst voelt hij dat zijn familie ver weg is. Voor de eerste keer praat hij met zijn vrienden in Nederland over wat er is gebeurd en hoe verdrietig hij is. Zijn vrienden proberen met hem te praten en stuurden zelfs een gedicht over de schildpad. De jongen voelt zich niet alleen en voelt vriendschap dichtbij en dat helpt hem. Het geheim dat hij de schildpad vertelde is nog steeds een geheim en hij heeft nog niet aan zijn familie verteld.

Het gedicht over de schildpad heb ik wel van zijn vrienden gekregen.

Aan de schildpad Sissy,

**Afstand is soms zo ver weg
Ze komt soms ineens dichtbij
Op schildpadpoten gedragen.**

**Afstand is soms zo ver weg
En soms, ineens, raakt ze je aan
Vorm, geluid en rook ineen.**

**Afstand is soms zo ver weg
Als je haar ineens kunt ruiken
Tast je het niets, en dat is naar.**

Dit gedicht aan Sissy raakt hem en hij kreeg een gevoel alsof een lid van zijn familie was overleden of dat dit kon gebeuren als hij ver weg is. Hij kon zijn schildpad niet voor een laatste keer zien en daarvoor moest hij nogmaals aan zijn familie denken.

Nu is zijn familie wel dichtbij als een gevoel, maar ook is zijn familie heel soms ver weg.

